

Dopis od preláta (srpen 2014)

V dopise měsíce vyzývá Mons. Javier Echevarría věřící, aby každý den vedli duchovní boj a vyhráli tak „poslední bitvu“, stejně jak to dělali i svatý Josemaría a don Álvaro.

09.08.2014

Nejdražší, ať mi Ježíš ochraňuje mé dcery a mé syny!

Píšu vám ze střední Ameriky, z pastorační cesty, kterou teď podnikám v šesti zemích, ve kterých

byla založena práce Opus Dei. A rozumím tomu, že náš Otec říkal: ***myslím na Dílo a nestačím žasnout.***

A proto první věc, která mi přichází na mysl, je díkůčinění Bohu za apoštolské plody v těchto milovaných zemích. Od Guatemaly až po Panamu stále společně s ostatními pozoruji úžasný rozkvět duchovního života, který se projevuje přítomností lidí všech ras a mnoha jazyků, jelikož v těchto zemích se kromě španělštiny hovoří různými domorodými řečmi. Při pohledu na tuto scénu mi též přišla na mysl myšlenka, kterou sv. Josemaría nesčetněkrát opakoval: ***na zemi není více než jedna rasa: rasa Božích dětí. Všichni musíme mluvit stejným jazykem (...): jazykem dialogu Ježíše s jeho Otcem, jazykem, kterým se hovoří srdcem a hlavou, tím, který teď používáte vy při své modlitbě. Jazykem kontemplativních duší.***¹

Protože Ježíš – říkal náš Otec při jiné homilii – ***přišel, aby přinesl pokoj, dobrou zprávu, život všem lidem. Ne jenom bohatým, ne jenom chudým. Ne jenom moudrým, ne jenom prostoduchým. Všem. Bratřím, jsme totiž bratři, protože jsme děti stejného Otce Boha.***²

Zůstanu ještě týden v této nádherné části země. Provázejte mě nadále svojí modlitbou a svými oběťmi, obětováním své profesní práce i chvílí odpočinku, které mnozí z vás využíváte v těchto dnech. Tak budou duchovní plody hojné. Stále se modlete za Svatého otce. V tomto měsíci se s ním zvláštním způsobem spojte při jeho cestě do Koreje, kde ho očekává mnoho katolíků a nemálo dalších lidí dobré vůle.

Jak už je mým zvykem vám touto dobou připomínat, srpnové dny jsou bohaté na mariánské svátky. Mezi 2. srpnem – památkou Panny Marie

Andělů – a 22. srpnem – svátkem Panny Marie Královny – oslavíme posvěcení baziliky Santa Maria Maggiore (Panny Marie Sněžné, 5. srpna) a především slavnost Nanebevzetí Panny Marie – její přijetí s tělem i duší do nebeské slávy. V tento den, velmi spojeni se sv. Josemarií, s donem Álvarem a se všemi věřícími Díla, kteří už se v nebi radují z Boha, obnovíme zasvěcení Opus Dei nejsladšímu a neposkvrněnému Srdci Panny Marie, které poprvé vykonal náš zakladatel v Loretu 15. srpna 1951.

V liturgii toho dne nám čtení z knihy Zjevení ukazuje Ženu oděnou sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou dvanácti hvězd, jak bojuje proti pekelnému drakovi, který se snaží zhltnout dítě jejího lůna.³ Tato postava představuje na prvním místě Církev, která **je z jedné strany oslavená a vítězná, z druhé strany dosud prožívá porodní bolesti.**

Taková je ve skutečnosti Církev,
říkal papež František v jedné homilii.
Jestliže v nebi je již spojena se
slávou svého Pána, v dějinách
trvale prožívá zkoušky a čelí
výzvám, které s sebou nese
konflikt Boha s ďáblem, stále
přítomným nepřítelem.⁴ Vezměme
si z této scény první velmi jasné
poučení: je nezbytné zápasit bez
přestání, abychom věrní Bohu
kráčeli svým každodenním životem,
který je pro nás stezkou ke svatosti.
Už skoro na konci svojí pozemské
pouti jako takové shrnutí své
odpovědi Bohu sv. Josemaría napsal:
toto je naším údělem na zemi:
bojovat, z lásky, až do poslední
chvilé. Deo gratias!⁵ Bez tohoto
každodenního zápasu – ve kterém
jsou vítězství, ale též porážky, z
kterých se můžeme zvednout tím, že
přistoupíme ke svátosti pokání –
bychom se chovali jako domýšlivci.
Abychom v tomto boji vítězili, anebo
se zase sebrali, jestliže někdy

utrpíme porážku, počítáme s Boží milostí a s pomocí tolika přímluvců: na prvním místě svaté Panny Marie.

**«Auxilium christianorum!» –
Pomocnice křesťanů, volají s
jistotou loretánské litanie. Zkusil
jsi opakovat toto zvolání v
kritických momentech? Uděláš-li
to s vírou, s něžností dcery či syna,
zakusíš účinnost přímluvy tvojí
Matky Panny Marie, která tě
dovede k vítězství.⁶**

Také Maria během svého života na zemi zakusila obtíže a tvrdé zkoušky. Ona ale, zachovávajíc ve svém srdci to stále živé *fiat!*, které vyslovila v Nazaretě, byla věrná Bohu v každé chvíli. «Od slávy ke slávě – napsal don Álvaro – od milosti k větší milosti soustavně a bez jakéhokoli brzdění dělala stále pokroky ve svém sjednocení s Bohem, až se nakonec uskutečnila ona jedinečná a úžasná

událost, kterou Církev oslaví 15. tohoto měsíce»⁷.

Žena z knihy Zjevení je také obrazem Panny Marie. Stejně jako Církev, také Maria v jistém smyslu sdílí tento dvojí stav. Sama pochopitelně jednou provždy vstoupila do nebeské slávy; neznamená to však, že by se vzdálila a oddělila se od nás. Naopak, Maria nás doprovází, bojuje po našem boku, podporuje křesťany v zápase proti silám zla. (...) Modlitba s Pannou Marií, zejména modlitba růžence, má také tuto “bojovnou” dimenzi. Znamená to, že je to modlitba, která nás podporuje v bitvě proti zlému duchu a jeho pomahačům.⁸

Poslechněme si další doporučení dona Álvara, která se zrodila z jeho veliké lásky k Panně Marii, když následoval příklad našeho zakladatele. «Je třeba bojovat, děti moje, nechceme-li být přemoženi

nepřítelem Boha a našich duší.
Počítejme s veškerou pomocí milosti
a s mocnou přimluvou Boží Matky.
Nesmíme se bát. To, co je třeba dělat,
je přistupovat k Pánu a užívat
prostředky, které nám Církev nabízí:
modlitbu, umrtvování, časté
přijímání svátosti pokání a
eucharistie. Řekněme Ježíši, že
toužíme být věrní. A nejsvětější
Panně: Matko moje, chci být věrný
tvému Synu, a proto počítám s tím, že
se za mě budeš přimlouvat. Pán tě
nemůže nevyslyšet.»⁹

Veliký svátek Nanebevzetí nám
nabízí možnost dát naší Paní pěkný
dárek: předsevzetí pro obnovenou
oddanost křesťanskému povolání,
které jsme každá a každý z nás přijal,
oddanost, která se projeví v
rozhodnějším, náročnějším obrácení
od všeho, co nás odděluje nebo může
vzdalovat od Boha. Proto si dejme
záležet na zpytování svědomí, zvláště
před svatou zpovědí. Je možné prosit

Pannu Marii, «abychom dokázali být Boží a pro Boha, abychom mu odpovídali svým *fiat!*, které bude naším poznávacím znamením»¹⁰.

Byl jsem svědkem toho, jak don Álvaro ve svých rozhovorech s většími i menšími skupinami lidí povzbuzoval k tomu, snažit se – s Boží pomocí – vítězit v každodenních šarvátkách. Ačkoliv se normálně toto úsilí týká maličkostí – detailů lásky k bližnímu, využívání času, dobrému dokončování každé práce ... – měli bychom se do těchto zápasů více vložit jako do tréninku, abychom pak vyhráli *poslední bitvu*, která nám otevře bránu do věčné radosti.

Don Álvaro měl stále na paměti nauku, kterou sv. Josemaría vždycky, a v posledních letech života se zvláštním důrazem, předával. ***Ve válce*** – říkal náš zakladatel – ***je možné prohrát jednu bitvu, dvě, tři ... Koneckonců na tom nesejde,***

*jestliže se vyhraje ta poslední,
která rozhodne o našem osudu. Ve
vnitřním životě – který je také
válkou a bitvou, jak jsme si právě
řekli – je lepší neprohrát žádnou,
protože nevíme, kdy budeme muset
zemřít. Odcházejí ze světa mladí
chlapci, dospívající, osoby v plné
síle. A staříci často pokračují v žití
ještě roky a roky ... Ale nikdo neví,
kdy bude muset Bohu složit účty ze
svého života.*

*A proto, jelikož prohraje celou
válku, kdo ztratí poslední bitvu,
když se nacházíme uprostřed
těchto zápasů, které zná pouze
Bůh náš Pán a každý z nás (...),
když právě procházíme nějakou
takovou rvačkou, máme si říct:
může to být ta poslední a já nechci
být tak hloupý, abych, kvůli tomu,
že prohraju jednu bitvu,
promarnil celý svůj život.*

Bojovat, děti moje, bojovat! Učte to ostatní, protože tak budou šťastnými, toto je cesta¹¹.

Don Álvaro se nikdy neunavil opakováním toho, že Pán může všechno a že nás žádá, abychom pracovali beze strachu z neúspěchu. *Si Deus pro nobis, quis contra nos?*¹², je-li Bůh s námi, kdo proti nám?, tázal se často slovy svatého Pavla. A často se odkazoval na souboj Davida s Goliášem, o kterém vypráví Písmo¹³. Uvažoval o nepoměru mezi výzbrojí těchto dvou soupeřů: Goliáš byl vyzbrojen oštěpem, štítem a pancířem, zatímco David počítal jen se svým pastýřským prakem a několika kameny vybranými z potoka. Navzdory tomu, když se plně spolehnul na Boží moc, a ne na své vlastní síly, vyšel z této zkoušky David jako vítěz.

Evangelium ze slavnosti Nanebevzetí zachycuje zpěv *Magnificat*, který k

nám mluví o naději. Naděje je
ctností toho, kdo zažívá konflikt,
každodenní zápas mezi životem a
smrtí, mezi dobrem a zlem, a věří v
Kristovo vzkříšení, ve vítězství
Lásky. (...) Mariin chvalozpěv –
Magnificat – je chvalozpěv naděje,
chvalozpěv Božího lidu putujícího
dějinami. (...) Zpívá jej na celém
světě a zejména tam, kde dnes
Kristovo Tělo trpí. Tam, kde je kříž,
je pro nás křesťany stále naděje.
Chybí-li naděje, nejsme křesťané.
Rád proto opakuji: nedejte se
okrást o naději. Kéž nás neobírají o
naději, protože síla naděje je
milost. Je to Boží dar, který nás
vede kupředu s pohledem
upřeným na nebe. Maria je stále
nablízku těmto trpícím
společenstvím, těmto našim
bratřím. Jde s nimi, trpí s nimi a
zpívá s nimi *Magnificat*,
chvalozpěv naděje.¹⁴

Tato slova nás podněcují k tomu, abychom se modlili za muže a ženy, kteří v různých částech světa trpí nebo jsou pronásledováni pro svoji víru. Nenechávejme je samotné! Svojí modlitbou a svými oběťmi, i když jsme fyzicky vzdálení, jim můžeme pomáhat, těšit je v jejich trápeních díky společenství svatých, které nás spojuje v mystickém těle Kristově, kterým je Církev.

Nechci přejít beze zmínky další mariánský svátek, který slavíme tento měsíc, 22. srpna: Panny Marie Královny všeho tvorstva. «Já si tuto korunovací představuji tak – říkal don Álvaro – jako kdyby si Otec, Syn a Duch svatý, Bůh v Nejsvětější Trojici přivlastnil – ještě speciálněji – Královnu andělů a svatých. Toto přivlastnění – tak velkolepé! – muselo být jako exploze světla, když při tom nejsvětější Panna, se svojí svatostí, se svojí vznešeností, se svojí krásou, byla vyvýšena nade všechny,

aby jí prokazovali úctu, vzdávali čest a aby ji milovali ze všech sil»¹⁵.

K tomuto šťastnému cíli dorazíme, jestliže setrváme věrní svému křesťanskému povolání. S chybami a omyly – jak jsem už nastínil – ale rozhodnutí zvednout se pokaždé, když bude potřeba, tím, že přijdeme ke zpovědi, spojíme se s Kristem v eucharistii a s důvěrou se obrátíme na naši nebeskou Matku. «Koncem našeho pozemského života bude nebeská sláva, jestliže dokážeme kráčet po této mistrovské stezce posvěcování všedního života, po stezce, kterou nám Ježíš náš Pán a jeho požehnaná Matka otevřeli svými roky života v Nazaretě a kterou náš milovaný a svatý zakladatel dokázal následovat s takovou ladností»¹⁶.

31. tohoto měsíce v Torreciudad vysvětim na kněze dva vaše přidružené bratry. Bude to další

příležitost posílit jednotu celého Díla k službám naší svaté matky Církve.

Do blahořečení milovaného dona Álvara zbývá už méně než dva měsíce. Povzbuzuji vás zrevidovat doporučení, která jsem v této době dával, s velkorysostí a svobodou, tak jak to každé a každému z vás diktuje vaše duše: všichni máme svojí snahou připravit tento čas milosti.

Vím, že mnozí nebudete moci být fyzicky přítomni v Madridu z nejrůznějších důvodů: z důvodu nemoci, pokročilého věku, profesní práce, kterou není možné na několik dní opustit, nedostatku finančních prostředků potřebných na cestu... Přesto budete všechny a všichni velice přítomni při tomto obřadu a také při těch, které se budou odehrávat následně v Římě. Vaše modlitba, obětování vašich těžkostí, duchovní jednota s věřícími, se spolupracovníky a přáteli Díla, kteří

se blahořečení zúčastní, bude obrovským přínosem k tomu, aby Pán hojně rozléval na duše svoji milost.

Se vší něžností vám žehná

váš Otec

+ Javier

San José de Costa Rica, 1. srpna 2014.

1 Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 13.

2 *Tamtéž*, č. 106.

3 Srov. Zj 12, 1-6.

4 Papež František, Homilie, 15-VIII-2013.

5 Sv. Josemaría, Ručně psaná poznámka, 31-XII-1971.

6 Sv. Josemaría, *Brázda*, č. 180.

7 Don Álvaro, Dopis, 1-VIII-1993 („Cartas de familia“, III, č. 258).

8 Papež František, Homilie, 15-VIII-2013.

9 Don Álvaro, Homilie o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, 15-VIII-1989.

10 Don Álvaro, Homilie, 8-IX-1976.

11 Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 8-IV-1972.

12 Řím 8, 31.

13 Srov. 1 Sam 17, 39-51.

14 Papež František, Homilie, 15-VIII-2013.

15 Don Álvaro, Homilie, 8-IX-1976.

16 Don Álvaro, Dopis, 1-VIII-1993 („Cartas de familia“, III, č. 258).

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-srpen-2014/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-srpen-2014/) (01.04.2026)